

Syv tusen bøye ikke kne

David Wilkerson April 23, 2001

Jeg ønsker å ta deg med til fjellet Horeb i Israel, til en mørk hule. Inne i hulen sitter en ensom Guds profet. Denne gudfryktige mannen er gammel nå, kanskje i åttiårene. Og han føler seg ytterst alene. Han har fullstendig gitt opp samfunnet.

Omtrent førti dager tidligere hadde profeten tigget Gud om å slå ham i hjel. Han var overbevist: "Denne nasjonen har kommet for langt. Og kirken er falt fra hinsides gjenopprettelse. Hver eneste leder er en nikkedukke for djevelen. Vekkelse er ganske enkelt umulig nå. Det finnes ikke håp tilbake. Herre, jeg har fått nok. Vær så snill, ta mitt liv." (se 1.Kong. 19:4).

Hvem var denne profeten? Det var den hellige Elias. Og han havnet i en slik oppgitt situasjon bare få timer etter at han hadde vunnet den største seier i sin livslange tjeneste.

Du husker historien. På Karmelfjellet sto Elias overfor 850 falske profeter i et oppgjør på liv og død om hvem sin Gud som ville seire. Omkring 450 av disse profetene tjente den hedenske guden Baal, de andre 400 var prester for den avgudsdyrkende klanen som ble dannet av den onde dronning Jesabel. Nå, i et demonisk rituale, begynte Baalsprofetene å danse og jamre seg, for å prøve å vekke sin gud. Da vanviddet endelig tok slutt, lå profetene sterkt blødende på marken, fullstendig utmattet.

Så steg Elias frem for å gjøre sin del. Han kalte ganske enkelt på Herren, og øyeblikkelig falt overnaturlig ild ned fra himmelen. Den altoppslukende ildtungen fortærte både profetens offer og de tolv tønner med vann som han tømte rundt det. Den fortærte til og med steinene på alteret.

Hvilken veldig utfoldelse av Guds allmakt! De falske profetene skalv ved synet. Og de frafalne israelittene som var tilstede falt alle på sine knær og ropte: "Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!" (1.Kong. 18:39).

Elias slo deretter i hjel alle de 850 falske profetene. Med ett var vekkelsen tilbake i Israel. Den oppvåkningen Elias hadde bedt om hadde endelig kommet - eller det trodde han i det minste: "Dette er Guds time. Det er begynnelsen på den fornyelsen jeg har forkynt om så lenge."

Elias var så full av energi at han løp foran kong Akabs vogn i 40 kilometer, tilbake til hovedstaden, Jisre'el. Hans sinn må ha vært fullt av opphissende tanker: "Hvem kan stå seg mot det Gud har gjort i dag? Denne nasjonens sanselige, ugudelige regjering må falle. Og deretter Jesabel. Hun kan være på flukt tilbake til sin avgudsdyrkende far i Sidon akkurat nå. Utvilsomt har hun hørt om ilden fra himmelen, og hun ønsker å unnfly den Hellige Ånds renselse. Dette må være det største øyeblikket i Israels historie!"

Elias var overbevist om at folket ville lytte til ham nå. Jeg tror han bestemte seg for å gå direkte til det nedlagte tempelet, for å gjenopprette sann tilbedelse i Jisre'el. Men før han kom nær byen, ble han tilsnakket av en budbærer fra Jesabel. Dronningen truet: "Gudene la det gå meg ille både nå og siden om jeg ikke i morgen på denne tid gjør med ditt liv som det er gjort med deres liv." (19:2). "Du har en dag igjen å leve profet, før jeg slakter deg slik du slo i hjel mine prester."

Innen tjuefire timer etter sin utrolige seier på Karmelfjellet var Elias tilbake i ødemarken, skjelvende under en gyvelbusk. Etter hans oppfatning hadde alt slått tilbake på ham. Og over natten forsvant alle hans håp om fornyelse.

Førti dager senere finner vi Elias boende i en fjellhule, helt alene. Det hebraiske ordet som er brukt for å bo betyr "å stoppe eller å bli." Det innbefatter også en betydning av "å klage eller bære på nag." Øyensynlig hadde Elias besluttet: "Alt er forbi, ute. Dersom en mirakuløs ild fra himmelen ikke kan motivere et frafallent folk, da kan ingenting gjøre det."

Så forteller Bibelen oss at: "... se, Herrens ord kom til ham. Han sa til ham: Hva vil du her, Elias?" (19:9). Dette var Guds måte å si "Hva er det som plager deg Elias? Hvorfor alt dette raseriet? Hva er ditt klagemål?"

Med ett begynte profeten å øse ut for Herren alt som hadde demmet seg opp i hans hjerte. "Jeg har vært nidkjær for Herren, hærskares Gud. For Israels barn har forlatt din pakt. Dine alter har de revet ned, og dine profeter har de drept med sverd. Jeg er alene tilbake, og meg står de etter livet." (19:10).

Mye av det Elias sa var sant. Guds folk var i en trist forfatning. Ondskapen florerte i Israel. Og sanne profeter ble baktalt og deres ord ble spottet. Men, på tross av alt dette forble Elias trofast. Han var helt overgitt til Guds sak, og ba ivrig om vekkelse. Men han tok feil i at han var den eneste som bar Herrens byrde.

Jeg tror ikke Elias var hovmodig da han, i hovedsak, sa: "Jeg er den eneste som hater synd og frykter Gud av predikantene som er igjen i dette landet." Etter min oppfatning var Elias bare overveldet av ensomhet. Jeg tror han sa: "Herre, dersom andre er like nidkjære for deg som jeg er, hvor er de så? Jeg ser ingen som roper ut imot synden slik jeg gjør det."

Faktum er at mange bønnens mennesker ofte er ensomme ulver. Og få av dem er særlig sosiale eller omgås mange. Hvorfor? Enhver som strider med Herren i bønn deler byrden av hans hjerte. De begynner å se ting slik Gud ser det. Og de er i stand til å se den sanne tilstand til Guds folk. De er blitt vekket av alt det kjødelige og all dårskapen de ser i hans hus. Og det driver dem på knær, i bønn slik som Elias, med et hjerte som er knust av bekymring over tilstanden.

Dersom du er et bønnens menneske, så har du sannsynligvis følt deg ensom slik Elias gjorde. Kanskje du også sørger over din nasjon, spesielt den endeløse flommen av blod nasjonen har utøst gjennom abort. Kanskje du roper ut slik Amos gjorde: "Herre, ikke la meg sitte igjen ubekymret når en slik veldig trelldom hersker i din kirke." Kanskje du undres slik Elias gjorde: "Hvor er de gudfryktige lederne og de sønderknuste hyrdene? Hvor er de som fremdeles tror på hellighet i stedet for kjødelige metoder? Jeg føler meg som en fanatiker som ikke marsjerer i takt. Vær så snill Herre, før meg inn i fellesskap med andre som ser de tingene jeg ser."

Tenk nå på Elias, alene i den hulen. Han må ha vært overmannet av den ytterste ensomhet. Men da kom en stille, mild røst til ham igjen og spurte: "Hva vil du her, Elias?" (19:13). Enda engang svarte Elias: "Jeg er alene tilbake, og meg står de etter livet." (19:14).

Denne gangen svarte Gud ham: "Du er ikke alene Elias. Snart vil du møte min tjener Hasael. Jeg vil at du skal salve ham til konge over Syria. Og så er det gudfryktige Jehu, som du skal salve til konge over Israel. Så er det den unge profeten Elisa, som vil tjene ved din side."

Tilslutt sa Herren til Elias (slik det er oversatt fra original hebraisk av Helen Spurrell), "Jeg har for meg i Israel tilbake syv tusen, alle hvis knær ikke har bøyd seg for Baal, og alle hvis munn ikke har kysset ham." (19:18). Gud sa: "Jeg har 7.000 bortgjemte, Elias. Menn og kvinner som ikke har gitt etter for denne tidens ånd. De vokser i min Ånd. Og de deler alle den samme byrde som deg."

Blant disse var det 100 sanne profeter som var bortgjemt i huler av gudfryktige Obadja. Obadja var en høytstående embetsmann som gjorde tjeneste i den onde kong Akabs hoff. Han hadde gjemt de 100 profetene i to huler, femti om gangen, og holdt dem i live med brød og vann. Elias må øyensynlig ha visst om disse gudfryktige menn. Og han visste også om Mika, en gudfryktig profet som hadde blitt fengslet av Akab for å ha profetert harde ting til ham (se 22:8). Men, selv om han visste om disse menn ble Elias likevel overmannet av ensomhet i sitt kall.

Disse 7.000 representerer den hellige rest

Gud i dag forbereder
på det kommende kaoset.

Gud har også en bortgjemt levning i denne generasjonen som ikke har bøyd seg for avgudene i denne tid. For å gripe dette begrepet mer i sin helhet så trenger vi å undersøke hva som skjedde i Israel på Elias' tid.

Baaltilbedelsen hadde sitt opphav i Babels tårn, under Nimrod. Denne gudløse mannen erklærte: "La oss gjøre oss et navn." (1.Mos. 11:4). Så ble Babel bygd som et monument over menneskelig fremgang og talent. På toppen var det et observatorium hvor astrologer fulgte himmellegemene. Disse stolte folkene "strakk seg" bokstavelig etter stjernene.

På Elias' tid garanterte angivelig guden Baal sine tilhengere lykke, berømmelse og fremgang. De som kysset avgudens føtter søkte oppfyllelse av alle ønsker på det materielle og sensuelle område av livet. Hvem var disse Baaltilbederne? De var Guds utvalgte folk, frafalne tilbedere av Jehova. Lik meg, så kan du undres over hvordan Guds folk kunne bli tiltrukket av en slik åpenbar avgudsdyrkelse.

Først av alt så hadde dette folket allerede blitt dømt av Gud for å hungre etter velstand. De måtte flykte til Egypt hvor de sto overfor fattigdom, sult og hjemløshet. Der så de at Baaltilbederne ble velsignet materielt. Og de tenkte: "Vi hadde masser av mat hjemme i Jerusalem da vi bøydde oss for våre avguder. Vi var velsignet og fremgangsrike den gangen, uten lidelser. Men helt siden vi sluttet å tilbe disse avgudene, så har vi bare stått overfor vanskeligheter. La oss vende tilbake til å brenne røkelse og gjøre drikkeoffer til himmeldronningen. Da vil vi kanskje få de tingene vi ønsker oss igjen." (se Jeremia 44:16-19).

Guds folk hadde falt under den kraftige forførelsen av et "velstandsevangelium." En ånd av grådighet og begjærighet hadde grepet dem slik at deres liv nå dreide seg om velstand og anerkjennelse. Selvfølgelig er det ikke noe galt i ha fremgang dersom du gjør ting på Guds måte: å klamre deg til Kristus, gi trofast tiende, og underordne deg hans vilje. Men i Israel var det en uhellig blanding: folket bøydde seg for Jehova fordi de fryktet hans dom, men de begjærte samtidig materielle ting.

Akkurat nå raser den samme Baals ånd gjennom vår nasjon. På Wall Street, foran U.S. Børsen, ser vi selve bildet på denne hedenske guden. Det er en bronsestatue av en enorm okse (US: bull), som representerer en børsoppgang (US: bull-market): en stadig økende velstand, stor rikdom og berømmelse, menneskelige bedrifter. Det er disse gudene vår nasjon bøyer seg for.

Tenk over det: en mann blir betraktet som suksessrik dersom han samler opp millioner. Han kan ha nok penger til å leve behagelig resten av livet. Kanskje han til og med har oppnådd en del anerkjennelse. Jeg sier deg, det ser ikke ut til å bety noe at hans ekteskap ryker, dersom han omgås prostituerte, eller om han ødelegger uskyldige mennesker i sin jakt på berømmelse, makt og rikdom. Han vil fremdeles bli bedømt som legemliggjørelsen på suksess etter verdens målestokk.

Hvilket forvirret opp-ned syn på suksess! Allikevel streber mengder fremdeles etter det. Hele vår nasjon spør: "Hvem vil bli millionær?", og lengter etter å vinne rikdommen.

Denne perverterte oppfatningen
av suksess har sneket seg inn i kirken.

I kirker over hele Amerika er den samme forførende Baals ånd i virksomhet. Mengder av troende er drevet av det presserende behovet av å gjøre det stort. Som et resultat blir de drevet inn i en overdådig livsførsel og bunnløse dybder av gjeld.

Denne ånden har også frembrakt et skjeløyd syn på suksess lik det verden har. Da en pinseretning i Canada nettopp holdt et seminar for "vellykkede pastorer," så stilte de den betingelsen at bare pastorer med forsamlinger på minst 1.000 kunne komme. Øyensynlig var store tall deres eneste kriterium for suksess.

Jeg var vitne til noe lignende da jeg første gang begynte å jobbe blant gjenger og narkomane i New York City. Jeg ble presentert for en kjent evangelist som holdt et korstog i en lokal menighet. Det denne mannen fortalte meg ga meg et sjokk. Han sa: "Dersom du ikke klarer det før du fyller femti, så vil du aldri gjøre det stort. Jeg har fem år igjen på å klare det. Akkurat nå arbeider jeg med en TV-serie som kan være min siste sjanse til å nå målet."

Jeg ble stum. Hva mente han med å "gjøre det"? Ønsket han noen form for berømmelse? For meg betød å "gjøre det" å ha nok penger til å betale strømrregningen på Teen Challenge senteret. Eller det betød å finne enda en narkoman som ønsket at Jesus skulle utfri ham.

Altfor ofte måler vi suksess i tjenesten med hvor stor kirken er eller størrelsen på budsjettet. Dersom du spør den gjennomsnittlige kristne om å beskrive hvordan Gud har velsignet ham, vil han sannsynligvis svare: "Herren har gitt meg en ny bil, et pent hjem, en god inntekt." Men på et tidligere tidspunkt kan den samme personen ha svart: "Gud velsignet meg med en bønnebyrde og en frisk visjon om de fortapte sjelene. Han har fornyet min hunger etter ham."

Jesus beskriver hvordan slike troende blir lunkne: "... Det er de som hører ordet, men verdens bekymringer, rikdommens bedrag og lyst til andre ting kommer inn og kveler ordet, så det blir uten frukt." (Mark 4:18-19). Sagt ganske enkelt, alt som forstyrrer vår vandring med Jesus er synd. Dersom vi tillater noe å presse seg inn i våre hjerter - et driv etter suksess, penger eller bifall - så vil det få oss på våre knær foran Baal. Våre åndelige øyne vil bli blindet. Og våre hjerter vil bli kalde, uten lengre å være nidkjær for Jesus.

I Israel var Baaltemplene stappfulle.

Israelittene flokket seg til Baals kirke av suksess og fremgang. Og snart var denne frafalne kirke full av umåtelig korrupsjon. Det var da Herren kunne oppvise de 7.000 for Elias som ikke hadde bøyd knær. "Jeg har satt tilside 7.000 hellige, rettferdige for meg selv. De har stått imot alt begjær etter berømmelse og suksess. Og de er helt og fullt mine."

Vi burde være takknemlige til Gud for de mange store troens helter: ivrige profeter som Elias, ubøyelige bønnehelter slik som Daniel, mektig brukte styresmenn slik som Obadja, menn og kvinner som gjorde mektige bedrifter slik som David og Debora. Jeg tror det er riktig av oss å studere deres eksempel for å lære hemmelighetene til et gudfryktig liv.

Men, hvor mange av oss søker å etterligne disse 7.000 navnløse, ukjente tjenerne som nektet å bøye seg for Baal? Slike skjulte troens menn og kvinner er sjeldne og få. Faktisk så tror jeg den rest som Gud har satt tilside for seg selv ikke er så stor som vi vil tro. Bibelen gjør det klart at i enhver ond generasjon, så var det bare en liten rest som i sannhet ble stående. Videre så vil kirken, i de kommende dager med kaos, stå overfor et stort frafall av troende.

Paulus skriver: "På samme vis er det også i den tid som nå er, blitt igjen en rest i kraft av Guds nådes utvelgelse." (Rom 11:5). Og Jesus advarer: "Gå inn gjennom den trange port! For vid er den port, og bred er den vei som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. For trang er den port, og smal er den vei som fører til livet, og få er de som finner den." (Matt. 7:13-14).

Du skjønner, det var ikke alene Elias' bønner som nedkalte ild fra himmelen. De var ropet til 7.000 bortgjemte, bedende Guds-elskere. Disse folkene gjemte seg bort på undergrunnsrommer, bønnemøter ute i det fri, noen gjorde tjeneste alene i Akabs hus, ukjent for alle unntatt Herren. Men de var trofaste i sitt kall til å gå i forbønn, og Gud hørte dem.

Her er det jeg tror er
Guds målestokk på suksess.

Suksess i Guds øyne er å bli fullstendig tilfreds med kun å tjene ham. Slike tjenere strever ikke etter å "gjøre det"

eller å søke jordisk trygghet. De ønsker bare å kjenne sin Herre og gjøre tjeneste for ham.

Tenk på de 100 profetene som ble skjult av Obadja. De levde en avsondret tilværelse i huler i minst tre til fire år, gjennom en alvorlig hungersnød. Disse mennene hadde ingen synlig tjeneste. De var fullstendig uten av syne for offentligheten, glemt av de fleste mennesker. De kunne ikke engang ta del i Elias' seier på Karmelfjellet. Utvilsomt ville verden kalle dem mislykkete, ubetydelige menn som ikke hadde oppnådd noe.

Men Gud hadde gitt disse hengivne tjenerne den dyrebare gaven: tid. De hadde dager, uker, ja til og med år til å be, lese, vokse og gjøre tjeneste for Herren. Du skjønner, Gud forberedte dem på den dagen da han ville sette dem fri til å gjøre tjeneste overfor hans folk. Faktisk så ville disse samme menn bli hyrder for de som vendte tilbake til Gud under Elias' tjeneste.

For mange år siden velsignet Gud meg med denne gaven: tid. Før jeg noensinne ble pastor i en menighet gikk jeg inn i skogene og prekte til fuglene og trærne. Jeg hadde ingen planer, ingen dagsorden, ingen drømmer. Jeg ønsker bare å få kjenne Herrens hjerte. Så jeg ba daglig, søkte Herren og gjorde tjeneste for ham. Og jeg understreket min Bibel fra perm til perm.

Senere, som ung, radmager, uerfaren predikant, var jeg pastor for en liten forsamling i en bitteliten by i Pennsylvania. Vi holdt møter i en uanselig bygning med et tak av tjærepapp. Vår forsamling besto for det meste av bønder og kullgruvearbeidere. Og jeg var fullstendig ukjent. Takket være forbildene til min bedende far og bestefar hadde Gud allerede gjort meg til en bønnens mann. Og i dag kan jeg oppriktig si at hver eneste velsignet dag jeg har opplevd siden den gangen har kommet fra denne dyrebare, tidlige tid sammen med Herren.

Jeg var skjult, ikke synlig for noen. Men Gud kjente min adresse hele tiden. Og jeg tilbrakte min tid viselig. I dag ber jeg innstendig alle unge pastorer og predikanter om å gjøre det samme. Jeg hører stadig vekk fra unge predikanter over hele landet som er desperate fordi de ikke kan finne sin nisje i tjenesten. Mitt råd er: "Slutt å se etter en tjeneste. Tilbring i stedet din tid med å søke Gud. Han vet hvor han skal finne deg. Han vil innkalle deg når han ser at du er rede.

"Glem det som andre gjør. Det kan se ut som om de går forbi deg i storslagne gjerninger. Men i sannhet så kan du ikke ha noen større tjeneste enn bønn. Streb etter å bli en suksess ved Guds trone. Dersom du gjør tjeneste for Herren og ber for andre, så er du allerede en suksess i hans øyne. All sann tjeneste er født i bønn."

Prøv deg selv hvorvidt du er
blant de 7.000 som ikke har bøyd kne

Vi vet at gjennom hele Bibelen så er sjuttallet satt lik Guds evige hensikter. Derfor tror jeg at tallet 7.000 som Gud siterte til Elias ganske enkelt angir alle som utgjorde hans rest. Det folket han hadde satt tilside for seg selv kunne telle 70 eller 7 millioner. Det som betyr noe er at de er helt overgitt til ham.

Så hva er karakteristikkene på denne resten? Her er alle kjennetegn:

1. En urokkelig forpliktelse til å klamre seg til Herren. Hver troende i denne resten har gjort seg opp et eget valg om å svømme mot ondskapens tidevann.

De 7.000 på Elias tid holdt ut på tross av Israels store frafall. Deres samfunn hadde gått av sporet i sanselighet. Selv deres familie og venner hadde beveget seg mot avgudsdyrkelsen. Men på tross av de mektige forførelser i tiden, så var disse 7.000 i stand til å stå imot flodbølgen. De utholdt skam, forsakelse og forfølgelse, uten Bibel, forkynnelse eller fellesskap med utenforstående. Faktisk så var det slik, at jo mer råttent samfunnet rundt dem ble, jo mer vokste de i rettferdighet.

Elias visste at massene var tvesinnet og ønsket en del av både Gud og verden. Og han konfronterte dem og sa: "Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg ham! Og dersom Baal er det, så følg ham!" (1.Kong. 18:21).

Har du allerede tatt et standpunkt for Jesus? Kanskje du er redd for å bryte av fra din gamle flokk. Du ønsker Kristus, men du ønsker også en del av ditt gamle liv. Jeg forteller deg, det vil ikke fungere. Du vil bare bli dradd

tilbake til dine gamle veier. Du kan ikke vitne for syndere dersom du drikker sammen med dem eller ler til deres skitne historier.

Paulus advarer: "Gå derfor ut fra dem og skill dere fra dem, sier Herren, og rør ikke noe urent!" (2.Kor. 6:17). På et punkt må du gjøre en beslutning og erklære: "Jeg bryr meg ikke om hva andre sier eller gjør. Jeg tilhører Herren. Og jeg vil ikke gi etter for denne onde tidsalders ånd."

2. En villighet til å identifisere seg med de fattige. Mens samfunnets trend er å omgås med de velstående og suksessrike, så ligner du deg selv med den lidende klasse.

Lik Obadja så kan du ha et visst mål av suksess eller rang. Selv om denne mannen var stattholder i Jesabels hus, så besluttet han å bare frykte Gud. Og han beviste at hans hjerte var hos de fattige ved å ta vare på de 100 fillete, lidende profetene.

Jeg takker Gud for hver fremgangsrik troende. Vår tjeneste er velsignet med generøse gaver fra noen veldig suksessrike troende som elsker å identifisere seg med de fattiges behov. Men mitt spørsmål til deg er, kan du kjenne deg igjen i den følgende verset? "Men det dåraktige i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Og det som er svakt i verden ... for å gjøre det sterke til skamme. Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg ... for at intet kjød skal rose seg for Gud." (1.Kor. 1:27-29).

Det er ganske enkelt ikke mange velstående mennesker i Jesu Kristi kirke. Jesus selv sa: "Hvor vanskelig det er for dem som er rike å komme inn i Guds rike." (Luk. 18:24). Hvorfor er det slik? Det er fordi så få rike mennesker er villige til å identifisere seg med dem som verden forakter, dem som Gud har kalt og utvalgt.

Jeg tenker på flere velstående besøkende som gledet seg over våre lovsangsmøter i Times Square Church, men som ikke ønsket at deres venner skulle få vite at de gikk her. Våre møter hadde for mange fattige besøkende, for mange etniske grupper, for mange uventede ting som skjedde. Til slutt valgte disse menneskene å gå til mer sosialt aksepterte kirker.

Jeg tenker også på en kjær kvinne i vår menighet som deler ut evangeliske traktater nær vårt kontor. Hun snakker gebrokkent engelsk, og hun kler seg ikke i siste mote. Da jeg nylig møtte henne på gaten, minnet Herren meg på å gi henne en liten gave. Men da hun så pengene i hånden min smilte hun og sa: "Å nei, jeg vil gi tienden i morgen." Hun trodde jeg minnet henne på å betale tienden!

Her var hun, allerede i ferd med å gjøre Herrens arbeid, men fremst i hennes tanker var å være i kirken slik at hun kunne betale tienden. Hun la raskt til: "Herren har bevart meg pastor." Hun regnes blant Herrens rest, og hun vet det sannsynligvis ikke engang.

Jeg overhørte at flere velkleddede besøkende i vår kirke bemerket: "Denne kvinnen gir et dårlig inntrykk av menigheten. Hun er dårlig kledd, og hun kan nesten ikke snakke engelsk." Jeg sa til dem: "Dersom dere ønsker å være en del av Guds hellige rest, så burde dere ønske å være i denne kvinnens selskap her på jorden. Ellers, sier Jesus, vil dere ikke få være sammen med henne i herligheten. Hun er allerede en skinnende stjerne der."

3. En fortrøstning til håpet. De 7.000 på Elias' tid holdt ut på grunn av sitt håp om en kommende utfrielsens dag. På samme vis er kirkens velsignede håp i dag Jesu snarlige gjenkomst. Med et trompetstøt vil all ondskap ta slutt. Vår Herre vil få en slutt på alle mord på det ufødte barn, alle åpenlyse perversjoner, alle etniske utrenskninger.

Selvfølgelig skal vi evangelisere, tjene og arbeide mens det ennå er dag. Men hele tiden skal vi leve i håpet om at Kong Jesus kommer. Og han bringer en ny verden med seg, hvor han vil herske fra sin evige trone.

Viser disse tre kjennetegnene deg som en del av Guds hellige rest? Dersom det er slik, så roser Gud seg av deg: "Denne har gitt hele sitt hjerte til meg. Han er fokusert på meg. Og han tilhører meg helt og fullt!"

Brukt med tillatelse fra World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771 USA.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2472/>

